

RESSÒ DE LA PARAULA

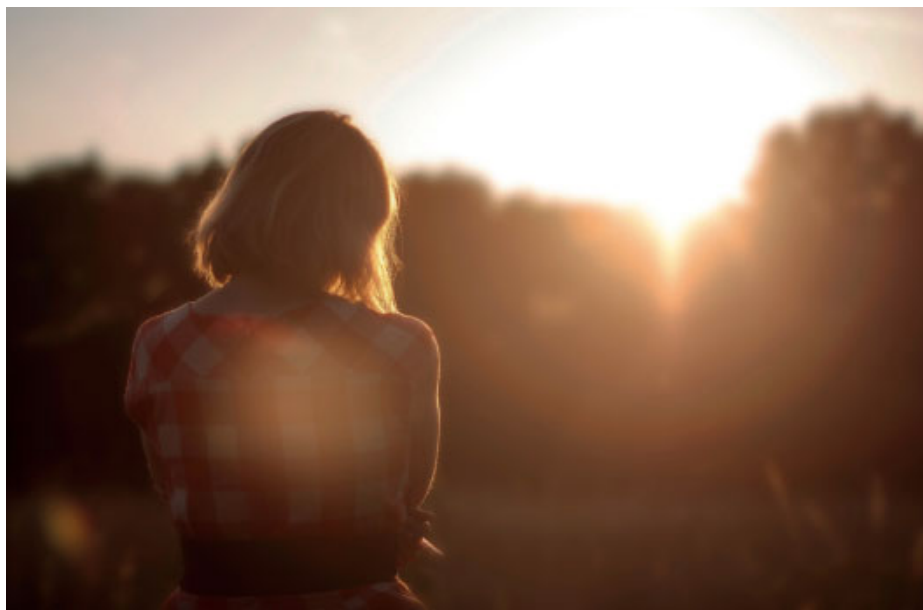
Espera-optimisme-esperança

Un dia vaig assistir a un fet molt desagradable. Un grup de persones havia estat citat a una hora determinada per a una entrevista amb un important responsable. Va arribar l'hora convinguda i no van ser cridats. Al cap d'un quart d'hora un membre del grup, sense dir cap paraula, es va adreçar a la persona encarregada de la cita i li va etzibar amb inusitada agressivitat: «No sap vostè qui soc jo?... Pensa que el meu temps és menys important que el seu?... On s'és vista aquesta falta de respecte?». Qualsevol explicació o disculpa resultava inútil. L'indignat se'n va anar de cop.

D'això fa temps, però vaig poder interpretar l'anècdota com un símptoma de la malaltia que avui està universalment estesa, com una mena d'epidèmia. Els inventors o creadors en l'àmbit de la tecnologia saben molt bé que patim tots la malaltia de la impaciència. Saben que no ens agrada gens haver d'esperar. El que desitgem hem d'obtenir-ho ja. És una obsessió, convertida gairebé en dret. Els instruments que la tècnica posa al nostre abast, no han fet sinó alimentar aquest virus. Els viatges cada vegada més curts, la comunicació verbal, visual o escrita instantània, les compres a l'instant, les solucions immediates.

La vida real, tanmateix, ens fa patir sovint llargues esperes. No solament ens referim a les cues

i a les esperes en l'àmbit de la salut o de l'administració, sinó a esperes més importants, profundes i vitals, d'aquestes que provoquen «desesperació» o depressió. Però sembla que hi ha solució. Ve la psicologia a donar bons consells: «cal ser sempre positius», «ja vindrà la teva hora», «tu pots, de debò», «tot se soluciona amb el temps»... Una glopada d'aire optimista. Bones paraules, potser carregades de millors intencions. No deixen de ser útils, encara que només sigui per sortir del pas.

Les esperes més profundes de la vida, no obstant això, no se solucionen amb aquesta espècie d'aspirines que calmen el dolor. Són esperes com la d'aquell que es veu víctima d'una gran solitud, fins i tot envoltat de gent, o com la d'aquell que sent una sincera ànsia que tot canviï i tot sigui clar

i lluminós i es faci definitivament justícia, o la d'aquell que desitja la desaparició de la decrepitud o la mort, o la d'aquell que somia amb la fraternitat universal, o la d'aquell que anhela el perdó i la reconciliació interior i exterior... Aquestes esperes requereixen respostes igualment profundes.

Aquests dies proclamem i mirem de viure la virtut de l'esperança cristiana. Des d'ella, no parlarem de «solucions», sinó de respostes que permeten viure amb sentit i pau profunda la vida quotidiana. Igualment l'esperança cristiana és incompatible amb les impaciències i les obsessions per la immediate-

sa; més aviat crida a la humilitat i a l'esforç conformat. No apel·la simplement a l'«apoderament» del feble, encara que reconegui que això és bo. Tampoc consisteix a provocar somnis estimulants pel seu atractiu.

L'esperança cristiana es basa en una fi garantida i pel present de Jesús viu. És una virtut lúcida i realista: Jesús, que va viure una existència tan difícil i sofrent com la nostra, viu ja ressuscitat i ens crida a seguir en la història portant endavant i compartint l'amor de Déu que Ell ens va transmetre.

Una forma de viure, que avui veiem urgent i necessària.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'amor genera finor d'esperit

Tots sabem que si no coneixem una persona no la podem estimar. Però també és veritat el camí contrari: només podem conèixer una persona si l'estimem. El fragment de la carta de Pau als de Filipis que llegim avui a l'Eucaristia, té una expressió magnífica. Demana a Déu que faci créixer l'amor en els seus cristians «fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit». Cal donar el primer pas i estimar la gent tal com són: cada persona, cada família, cada grup, cada poble, cada cultura. No hi ha ningú perfecte i sempre trobem raons per posar barreres o formular crí-

ques, però això ens allunya dels altres. De fet, aquest ha estat el sentit del progrés social. No hem començat reconeixent els drets dels esclaus, o dels discapacitats, o dels vençuts, i després els hem estimat. Més aviat ha estat a l'inrevés. L'Evangeli ens ha ensenyat a estimar els esclaus i els discapacitats i els vençuts, en una societat molt injusta, i a partir d'aquí, amb molt d'esforç i molt lentament, s'han reconegut els seus drets i s'han fet passos per canviar una estructura social injusta. Aquest procés no s'ha acabat, ni molt menys. Hi ha persones, i grups socials, i pobles,

que desperten rebuig o animadversió. Cal fer el pas generós d'estimar-los per entendre'ls. Sant Pau diu que l'amor genera «finor d'esperit». És la finor d'acceptar a cadascú tal com és i tractar-lo com ell necessita. I probablement la finor d'esperit més delicada és la del que, en un clima d'acceptació amorosa dels altres, sap formular les seves crítiques, que tothom mereix, sense allunyar-se'n ni condemnar. És l'amor que pot construir ponts de vida social fraterna.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Espera-optimismo-esperanza

Un día asistí a un hecho muy desagradable. Un grupo de personas había sido citado a una hora determinada para una entrevista con un importante responsable. Llegó la hora convenida y no fueron llamados. Al cabo de un cuarto de hora un miembro del grupo, sin mediar otra palabra, se dirigió a la persona encargada de la cita y le espetó con inusitada agresividad: «¿No sabe usted quién soy yo?... ¿Piensa que mi tiempo es menos importante que el suyo?... ¿Dónde se ha visto tal falta de respeto?» Cualquiera explicación o disculpa resultaba inútil. El indignado marchó sin más.

De esto hace tiempo, pero pude interpretar la anécdota como un síntoma de la enfermedad que hoy está universalmente extendida, como una especie de epidemia. Los inventores o creadores en el ámbito de la tecnología saben muy bien que padecemos todos la enfermedad de la impaciencia. Saben que no nos gusta nada tener que esperar. Lo que deseamos debemos obtenerlo ya. Es una obsesión, convertida casi en derecho. Los instrumentos que la técnica pone a nuestro alcance, no han hecho sino alimentar este virus. Los viajes cada vez más cortos, la comunicación verbal, visual o escrita instantánea, las compras al momento, las soluciones inmediatas.

La vida real, sin embargo, nos hace sufrir a veces largas esperas. No sólo nos referimos a las colas y a las esperas en el ámbito de la salud o de la administración, sino a esperas más importantes, profundas y vitales, de esas que provocan «desesperación» o depresión. Pero parece que hay solución. Viene la psicología a dar buenos consejos: «hay que ser siempre positivos», «ya vendrá tu hora», «tú puedes, de verdad», «todo se soluciona con el tiempo»... Una bocanada de aire optimista. Buenas palabras, quizá cargadas de mejores intenciones. No dejan de ser útiles, aunque sólo sea para salir del paso.

Las esperas más profundas de la vida, sin embargo, no se solucionan con esta especie de aspirinas que calman el dolor. Son esperas como la de aquel que se ve víctima de una gran soledad, aun rodeado de gente, o como la de aquel que siente una sincera ansia de que todo cambie y todo sea claro y luminoso y se haga definitivamente justicia, o la de aquel que desea la desaparición de la decrepitud o la muerte, o la de aquel que sueña con la fraternidad universal, o la de aquel que anhela el perdón y la reconciliación interior y exterior... Estas esperas requieren respuestas igualmente profundas.

Estos días proclamamos y tratamos de vivir la virtud de la esperanza cristiana. Desde ella, no hablaremos de «soluciones», sino de respuestas que permiten vivir con sentido y paz profunda la vida cotidiana. Igualmente la esperanza cristiana es incompatible con las impaciencias y las obsesiones por la inmediatez; más bien llama a la humildad y al esfuerzo confiado. No apela simplemente al «empoderamiento» del débil, aunque reconozca que esto es bueno. Tampoco consiste en provocar sueños estimulantes por su atractivo.

La esperanza cristiana se basa en un fin garantizado y por el presente de Jesús vivo. Es una virtud lúcida y realista: Jesús, que vivió una existencia tan difícil y sufrida como la nuestra, vive ya resucitado y nos llama a seguir en la historia llevando y compartiendo el amor de Dios que Él nos transmitió.

Una forma de vivir, que hoy vemos urgente y necesaria.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Recés d'Advent per a religiosos i religioses

Va tenir lloc a la Casa de l'Església el dissabte 24 de novembre, com a preparació a l'imminent període d'Advent i Nadal, amb la participació d'una quarantena de religiosos i religioses. El tema de la xerrada va ser: «El profetisme, la Bíblia i el món», a càrrec del P. Joan M. Mayol, monjo de Montserrat, que va descriure com viure la vida consagrada avui a partir dels profetes. El bisbe Agustí va presidir l'eucaristia al final del matí.

Curs «Jesús de Natzaret. La societat en la qual va viure Jesús»

L'Equip de Pastoral Obrera de Sant Boi de Llobregat (EPO) organitza aquest curs que es desenvolupa en diverses ses-

sions. La tercera tindrà lloc el 13 de desembre, a les 19.45 h, a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret de la ciutat. Anirà a càrrec

de Paqui Casino, militant de la GOAC i de l'EPO de Sant Boi i d'Emili Ferrando, historiador i membre de l'EPO de Sant Boi i Sant Feliu.

Mestres i professors, a l'Arxiu Històric Diocesà

La Delegació d'Ensenyament organitza tres trobades a l'any amb els docents cristians, com a espai de formació i de comunió. El passat 24 novembre, al matí, van assistir més de 40 mestres i professors a la Casa de l'Església, i en aquesta ocasió van conèixer de prop l'Arxiu Històric Diocesà, situat a la planta -2 del mateix edifici. La Sra. Leo-

nor Parreu, arxivera de la Cúria, va realitzar una xerrada en la qual il·lustrava la importància que té llegir el passat, per entendre el present i mirar amb esperança el futur. L'Arxiu Històric aplega documents a partir dels s. XIV-XV de diverses parròquies de la diòcesi, no només sacramentals, com ara baptismes, confirmacions, casaments, exèquies, sinó notaries i de la vida corrent de les viles a mode de diari. Després de la visita a l'Arxiu, on van poder visualitzar diversos exemples d'aquests antics documents, es va concloure la sessió amb un animat pica-pica.

El bisbe Agustí va voler acompanyar els assistents al principi de la matinal, en un moment de pregària a la capella de la Casa, en el qual va aprofitar per animar els docents en la tasca formativa que realitzen, referint-se a l'educació en llibertat dels alumnes com a dret fonamental i com a eix vertebrador de la societat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Donem la vida amb alegria en el servei, per fer saber a tothom que Jesucrist és la nostra única esperança!» (26 de setembre).

@Pontifex: «Deixem que l'Esperit Sant ens vesteixi amb les armes del diàleg, de la comprensió, de la cerca del respecte mutu i de la fraternitat!» (26 de setembre).

@Pontifex: «Preguem perquè en el món hi prevalguin els programes per al desenvolupament i no programes per a l'armament» (26 de setembre).

@Pontifex: «Espero que es pugui obrir una nova fase a la Xina, que ajudi a guarir les ferides del passat, a restablir i a mantenir la plena comunió de tots els catòlics xinesos i a assumir amb un compromís renovat l'anunci de l'Evangeli» (27 de setembre).

Amb agraïment, continuem caminant junts

La història de l'Església diocesana de Sant Feliu de Llobregat que anem escrivint des del 2004 ha recollit ja diversos capítols. Una pàgina més del relat la vam escriure diumenge 25 de novembre, solemnitat de Jesucrist, Rei de tot el Món. Aquell dia posàvem un punt final al Pla Pastoral «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments» que ens havia conduït des del 2015 fins al 2018, i ho fèiem amb una trobada d'acció de gràcies, és a dir, una eucaristia.

Al mateix temps ha estat un punt i seguit, perquè no s'han esgotat les pistes a recórrer que hem identificat en aquest temps. En paraules del bisbe Agustí: «Hem d'aprofitar aquest any per aprofundir, segons una metodologia de formació, en escolta de la paraula, diàleg i pregària, un tema fonamental que ha restat poc tractat: la sinodalitat a la nostra Església: "Fer camí en comunió".»

La celebració del dia 25 a la Catedral de Sant Llorenç va resultar reeixida: van acudir a la convocatòria nombroses persones, provinents de tota la diòcesi. Es percebia un ambient de joia serena, una certa satisfacció i molt d'agraïment a Déu pel camí recorregut i els fruits recollits.

El bisbe Agustí, recordant la solemnitat de Crist Rei de tot el Món, en la seva homilia va convidar la comunitat cristiana a mantenir la mirada en una triple direcció: a l'horitzó, al costat i al món present. «En aquest exercici —deia el bisbe Agustí— descobrirem la meravella d'una Església

única i plural. Reunits de tots els indrets de la Diòcesi portem la nostra diversitat i el nostre pluralisme; alhora, tot mirant en una mateixa direcció el Crist únic i gloriós, esbrinem en els germans-companys de camí altres i diversos rostres del mateix Jesucrist.»

De manera simbòlica, en el moment de les ofrenes, uns infants van portar un cep que volia expressar precisament els fruits que han sorgit mirant de posar en pràctica els objectius del Pla Pastoral.

La col·lecta de la missa es va destinar a Càritas Diocesana, per a l'arranjament del pis compartit per a persones sense llar que hi ha a Gelida.

I en marxar de la celebració es va distribuir als presents una primera fitxa per treballar sobre la sinodalitat o fer camí en comunió, a partir de la reflexió del bisbe Agustí i d'alguns textos bíblics.

Benedicció d'un nou pis compartit a Gelida

En proximitat al Dia de les Persones sense Llar, el passat 27 novembre a la tarda, es va inaugurar el nou pis compartit a Gelida, que acull ja, a persones amb dificultats per poder accedir de manera digna a una llar. En un primer moment, el bisbe Agustí Cortés, acompanyat pel Sr. Joan Torrents, director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat i el Sr. Lluís Valls, alcalde de Gelida, va beneir el nou pis, que ha estat una cessió de les Germanes Franciscanes a Càritas. Tot seguit, a les instal·lacions de la Llar l'Olivera, de Càritas parroquial

de Gelida, es va aprofitar per fer un acte més institucional de celebració del Dia de les Persones sense Llar. Dues persones que han estat en situació de sense llar i que ara viuen en un dels habitatges de l'Olivera van llegir el manifest, que Càritas conjuntament amb altres entitats, han elaborat per reivindicar els drets de les persones sense llar. Amb aquest manifest i amb els parlaments de les autoritats es va subratllar la necessitat urgent de garantir un dret bàsic com és l'habitatge per mirar d'evitar que cap persona estigui dormint al carrer.

AGENDA

2n diumenge d'Advent a la catedral. Avui, a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia del segon diumenge d'Advent a la Catedral de Sant Llorenç.

Recés d'Advent de preveres i diaques. Dimarts 11 desembre, de les 10.30 a les 15.30 h, a la residència Mare Ràfols, per ambdues vicaries. Predicarà el recés Fr. Fernando Ruiz Valero, mercedari, superior del monestir de Santa Maria del Olivar (Estercuel, Teruel). El tema de reflexió serà «En el temps d'Advent, una mirada mercedària a la vida sacerdotal», en el marc dels 800 anys de l'Orde de la Mercè.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26]. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, verge i màrtir (s. III); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, verge i màrtir; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i màrtir; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, màrtir; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prevere mínim.

11. ■ Dimarts [Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14]. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Arge-laguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabé, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Meravelles de Jesús, vg.

12. ■ Dimecres [Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30]. Santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. saleses a Annecy (1610); Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe agustiniana; beat Joan Marinonio, prev. teatí.

13. ■ Dijous [Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15]. Santa Llúcia (s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Oflia, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

14. □ Divendres [Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19]. Sant Joan de la Creu (1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza; sant

Diòscor, noi i mr.; sant Nicasi, bisbe i mr.

15. ■ Dissabte [Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pis-toia, prev. servita.

16. ■ Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [So 3,14-18a / Sl: Is 12,2-6 / Fl 4,4-7 / Lc 3,10-18]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sagrada Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alícia) de Borgonya (s. X); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

Diumenge II d'Advent (C)

COMENTARI

Treure l'orgull i omplir-nos d'amor

Anem avançant en la preparació del Nadal.

Els diferents exilis del poble d'Israel i el seu retorn a la pàtria són el símbol de tota la història del poble de Déu. Aquest viu en dificultats (desterrament) però Déu estima tant el seu poble que el fa tornar a la terra promesa. Per això el poble en qualsevol situació difícil ha de confiar en el Senyor sabent que Déu estima el poble i vol que torni a la terra promesa i el mateix Déu li prepara el camí: *Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics; però ara Déu te'ls retorna portats gloriosament com en un tron reial.* I perquè sigui més fàcil el camí *Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètues, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra perquè Israel camini segur.* Baruc que ha confessat el pecat dels desterrats ara els anima a confiar en Déu que vol els seus fills a la seva terra.

Unes paraules semblants llegim a l'evangeli: *Una veu crida en el desert: Obriu una ruta la Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serrallada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall i tothom veurà la salvació de Déu.* La veu que crida en el desert és la de Joan Baptista que lluc presenta en els primers versets: *Joan rebé la paraula de Déu al desert i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats.* Ens trobem en el punt culminant de la història de la humanitat. Per això l'evangelista comença el text d'avui esmentant des de l'emperador romà als grans sacerdots d'aquest moment.

Joan ens demana la conversió: abaijar tot allò que és ple d'orgull, d'autosuficiència, de menyspreu dels altres i omplir allò que ens manca d'amor, de pregària i de preocupació pels altres. Dirà Pau: *Que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar... perquè sapiguen apreciar els valors autèntics i arribeu al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva resplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriosament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètues, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins els boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

▶ Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida a Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R. Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,4-6.8,11)

Germans, sempre que prego per vosaltres la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui.

Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist. Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entranyable que us té Jesucrist.

I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapiguen apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 3,1-6)

L'any quinzè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà ho era d'Iturea i de la regió de Traconítida, i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats. Complia el que hi ha escrit al llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serrallada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu.»

▶ Lectura del Libro de Baruc (Bar 5,1-9)

Jerusalén, despójate del vestido de luto y aflicción que llevas, y vístete las galas perpetuas de la gloria que Dios te concede. Envuélvete ahora en el manto de la justicia de Dios, y ponte en la cabeza la diadema de la gloria del Eterno, porque Dios mostrará tu esplendor a cuantos habitan bajo el cielo. Dios te dará un nombre para siempre: «Paz en la justicia» y «Gloria en la piedad». En pie, Jerusalén, sube a la altura, mira hacia oriente y contempla a tus hijos: el Santo los reúne de oriente a occidente y llegan gozosos invocando a su Dios. A pie tuvieron que partir, conducidos por el enemigo, pero Dios te los traerá con gloria, como llevados en carroza real. Dios ha mandado rebajarse a todos los montes elevados y a todas las colinas encumbradas; ha mandado rellenarse a los barrancos hasta hacer que el suelo se nivele, para que Israel camine seguro, guiado por la gloria de Dios. Ha mandado a los bosques y a los árboles aromáticos que den sombra a Israel. Porque Dios guiará a Israel con alegría, a la luz de su gloria, con su justicia y su misericordia.

▶ Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 1,4-6.8-11)

Hermanos: Siempre que rezo por vosotros, lo hago con gran alegría. Porque habéis sido colaboradores míos en la obra del Evangelio, desde el primer día hasta hoy. Esta es nuestra confianza: que el que ha inaugurado entre vosotros esta buena obra, la llevará adelante hasta el Día de Cristo Jesús. Esto que siento por vosotros está plenamente justificado: os llevo en el corazón, porque tanto en la prisión como en mi defensa y prueba del Evangelio, todos compartís mi gracia. Testigo me es Dios del amor entrañable con que os quiero, en Cristo Jesús. Y esta es mi oración: que vuestro amor siga creciendo más y más en penetración y en sensibilidad para apreciar los valores. Así llegaréis al Día de Cristo limpios e irreprochables, cargados de frutos de justicia, por medio de Cristo Jesús, para gloria y alabanza de Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 3,1-6)

En el año decimoquinto del imperio del emperador Tiberio, siendo Poncio Pilato gobernador de Judea, y Herodes tetrarca de Galilea, y su hermano Filipo tetrarca de Iturea y Traconítide, y Lisanio tetrarca de Abilene, bajo el sumo sacerdocio de Anás y Caifás, vino la palabra de Dios sobre Juan, hijo de Zacarías, en el desierto. Y recorrió toda la comarca del Jordán, predicando un bautismo de conversión para perdón de los pecados, como está escrito en el libro de los oráculos del profeta Isaías: «Voz del que grita en el desierto: Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos; los valles serán rellenados, los montes y colinas serán rebajados; lo torcido será enderezado, lo escabroso será camino llano. Y toda carne verá la salvación de Dios.»